

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **K. H.**, IČO: X,
sídlem X,
zastoupená R. S., obecným zmocněncem,
bytem X,

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**,
sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 6. 2019, č. j. ČOI
83648/19/O100/2500/19/Hl/Št,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 6. 2019, č. j. ČOI 83648/19/O100/2500/19/Hl/Št, jímž bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústeckého a Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 3. 2019, č. j. ČOI 33001/19/2400/0808/24/R/PL/Če, jímž byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 19a odst. 4 písm. b) zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „zákon o technických požadavcích“), neboť v postavení distributora podle § 2 písm. g) zákona o technických požadavcích dodala na trh a nabízela k prodeji 14 druhů/72 kusů stanovených výrobků – hraček v celkové hodnotě 4 643 Kč, nesplňující požadavky zákona o technických požadavcích, a dále naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, kontrolní řád (dále jen „kontrolní řád“) tím, že v termínu do 10 dnů ode dne seznámení s úředním záznamem Id. kód 251804030301301 ze dne 3. 4. 2018, nejpozději do 4. 5. 2018, neposkytla orgánu dozoru potřebnou součinnost, když nezaslala správnímu orgánu I. stupně bez dalšího odůvodnění požadované nabývací doklady ke kontrolovaným výrobkům, jak bylo uloženo v přijatém opatření podle § 8 písm. c) kontrolního řádu v uvedeném úředním záznamu na straně 4, čímž porušila povinnost stanovenou § 10 odst. 2 téhož zákona. Za spáchání obou uvedených přestupků byla žalobkyni podle § 19a odst. 6 písm. d) zákona o technických požadavcích ve spojení s § 41 odst. 1 a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena úhrnná pokuta ve výši 20 000 Kč. Žalobkyni byla dále uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Žalovaná změnila podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že snížila uloženou pokutu na 16 000 Kč a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaná vychází z chybného hodnocení skutkové podstaty, resp. chybného hodnocení výrobků, kterých se spor týká. Žalobkyně nemohla ani nesměla stanovené výrobky označit způsobem, který požaduje žalovaná, protože nesplňují technické normy vztahující se na hračky. Kontrolorky žalované v provozovně žalobkyně vybraly z mnoha set druhů nabízených výrobků 14 druhů výrobků v počtu 72 kusů a celkové hodnotě cca 5 000 Kč, které označily za hračky, zakázaly jejich prodej a požadovaly jejich označení v souladu s pravidly platnými pro značení hraček. Žalobkyně opakovaně zdůrazňovala, že žádné hračky neprodává, zaměření obchodu je zcela odlišné, včetně jeho klientely, zákazníci jsou prokazatelně informováni před samotným nákupem prostřednictvím informačních cedulek u zboží. Výrobky hračkami být nemohou, jelikož nesplňují technické požadavky na hračky (obsahují ostré části, mikrobiologicky závadnou náplň – písek) a jsou určeny k jinému použití – klíčenky s etno postavkami a těžitka, používaná mimo jiné i na palubní desky automobilů.
3. Žalobkyně doložila, že žádný článek distribučního řetězce neuvádí tyto výrobky na trh jako hračku, ale jedná se pouze o dekorační zboží, o čemž žalobkyně informuje cílové zákazníky prostřednictvím informačních cedulek u zboží („Zboží pouze dekorační.“ „Zboží určeno pouze k dekoračním účelům“). Žalobkyně tedy funkci a určení zboží deklarovala již před prodejem, zákazník byl od počátku jednoznačně seznámen s funkcí a určením výrobku. Kontrolorky žalované však tuto zásadní skutečnost neuvedly v kontrolním protokolu a k této námitce se vyjádřila až žalovaná.
4. V pozadí sporu sice stojí, zda jsou dotčené výrobky hračkou, či nikoliv a kdo je oprávněn toto stanovit, nicméně formálně a z hlediska odůvodnění sankcí jde pouze o to, zda tyto konkrétní výrobky měly nést označení CE a další značení platné pro hračky, či nikoliv.

Žalobkyně je přesvědčena, že uvedené označení nést neměly, ba dokonce nesměly. Postoj žalované je tak od začátku chybný a navádějící k protiprávnímu jednání v podobě klamání spotřebitele.

5. Tvůrci zákonů a nařízení Evropské unie nesporně zamýšleli chránit spotřebitele před prodejem nebezpečných a závadných hraček a bránit prodeji nevhodných a nebezpečných hraček. Jistě nebylo jejich záměrem takové výrobky klamavě jako hračku označovat.
6. Žalovaná po žalobkyni požadovala nabývací tituly včetně prohlášení výrobce. Toto jí žalobkyně dokázala zajistit a doložit. Žalovaná nepožadovala doložení dalších deklarovaných skutečností, a lze tak mít za to, že jí doklady dostačovaly. Žalobkyně opakovaně navrhovala, že žalované poskytne vzorky výrobků, aby se mohla sama přesvědčit dotazem u kompetentní zkušebny či znalce, zda výrobky mohou být prodávány, a tedy i označeny jako hračka. Na tuto nabídku žalovaná nereagovala.
7. Žalovaná se v žalobou napadeném rozhodnutí podstatně více než správní orgán I. stupně věnovala tomu, zda označení a informační cedulky, kterou používá žalobkyně, jsou dostatečné, či nikoliv. Forma, podoba a text těchto cedulek na prodejnách Batavia vznikl v průběhu 15 let činnosti společností Mahakam (Batavia) s.r.o. provozujících bezmála 50 etno obchodů a vznikl právě na základě požadavků a konzultací s Českou obchodní inspekcí.
8. Žalobkyně poukazovala na identickou záležitost z minulosti, kdy Česká obchodní inspekce řízení zastavila. Jednalo se o písek naplněná těžítka, tedy identickou komoditu. Druhá položka byly závěsné postavičky na lustry, nad dětské postýlky apod. Pro žalobkyni jako podnikatele je frustrující opakovaně řešit stejné záležitosti, ve kterých bylo již dříve rozhodnuto a které nemusí řešit podnikatelé v jiných státech Evropské unie.
9. Co se týká výše udělené pokuty, žalovaná napravila chybu správního orgánu I. stupně, který nepravdivě tvrdil, že se žalobkyně věnuje internetovému obchodu, nicméně zopakoval jako přítěžující okolnost nesoučinnost žalobkyně, aniž by zhodnotil, že se jednalo o počáteční písemnou nesoučinnost a že žalobkyně následně se žalovanou bezezbytku spolupracovala a dokládala požadované doklady. Výše pokuty a její zdůvodnění je tak protiprávní, neboť žalovaná neměla k žádné přítěžující okolnosti plynoucí z porušení § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu přihlížet.
10. Žalobkyně požadovala nejen vyhovění žalobě, ale i náhradu vzniklých nákladů v soudním i správním řízení a náhradu dalších škod způsobených postupem žalované.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhla její zamítnutí a uvedla, že žalobkyně může uplatnit toliko náklady soudního řízení a žádné další. Je zcela v kompetenci žalované posoudit, zda se v případě kontrolovaného výrobku v tržní síti jedná o hračku, či nikoliv. Aplikované evropské i transponované předpisy zakládají orgánům členských států možnost učinit si úsudek mimo jiné i o tom, zda se jedná o výrobek spadající do působnosti těchto předpisů, čemuž odpovídají i výkladové dokumenty Evropské komise ke směrnici č. 2009/48/ES, o bezpečnosti hraček (dále jen „směrnice o bezpečnosti hraček“), z nichž žalovaná v odůvodnění rozhodnutí na několika místech rovněž vycházela.
12. Dále poznamenala, že účel výrobku deklarovaný výrobcem je pouze jedním z kritérií, jež má aplikující orgán členského státu vzít v úvahu. Připustila, že existuje také určitá „šedá zóna“ výrobků, které mají dvojí užití, což ovšem vychází ze samotné definice hračky podle

§ 2 odst. 1 nařízení vlády č. 86/2011 Sb., o technických požadavcích na hračky (dále jen „nařízení vlády č. 86/2011 Sb.“), resp. v čl. 2 odst. 1 směrnice o bezpečnosti hraček. Pokud výrobce označí výrobek tak, že nejde o hračku, musí být schopen toto tvrzení doložit. Tato varianta se však neuplatnila, jelikož kontrolované výrobky ani nenesly žádné označení, jímž by samotný výrobce navenek pro spotřebitele výslovně deklaroval, že se o hračky nejedná. I pokud by byly skutečně v místě prodeje umístěny vývěsky, že se jedná pouze o prodej dekorativního zboží, nepokládala by to žalovaná samo o sobě za dostatečné vyloučení klasifikace daných výrobků jako hraček. Doprovodné tvrzení žalobkyně, že takováto forma informování na provozovně vzešla z požadavků samotné České obchodní inspekce, není nikterak doloženo. Žalobkyní odkazovaný případ z minulosti se i přes snahu žalované nepodařilo dohledat.

13. K vlastnímu charakteru výrobků odkázala na žalobou napadené rozhodnutí a uvedla, že jejich provedení je jednoduché až dětské. Adolescentům či poněkud infantilním dospělým tak mohou uvedené výrobky sice posloužit i jako dekorativní zboží, děti do 14 let věku však zároveň mohou takto koncipované výrobky lákat ke hře. Ani emotivní poukaz žalobkyně na nutnou jednoduchost a (z dnešního pohledu) dětinskost tradičního tzv. primitivního etno umění nelze považovat za relevantní. Z pořízené fotodokumentace je patrné, že se nejednalo o nějaké repliky či miniatury umění přírodních národů či lidového umění a předmětné výrobky tak ani nebyly deklarovány. V této souvislosti odkázala na výjimku v bodu 2. písm. c) přílohy 1 nařízení vlády č. 86/2011 Sb., ve kterém jsou uvedeny výrobky, které se nepovažují za hračky (folklórní a dekorativní panenky a ostatní podobné výrobky). O tom, zda se o hračku jedná, či nikoliv nerozhoduje shoda či neshoda předmětného výrobku s požadavky na bezpečnou hračku upravenými v § 9 a v příloze 2 nařízení vlády č. 86/2011 Sb., ale pouze to, zda byla, či nebyla naplněna definice hračky podle § 2 nařízení vlády č. 86/2011 Sb.
14. Stěžejní roli hraje samo zpracování hračky z hlediska přitažlivosti pro dětského uživatele. Například žalobkyní zmíněný faktor ovlivňující bezpečnost, který spočívá v použitém druhu výplně měkkého výrobku, je zde zcela podružný, neboť navenek lákavý „plyšák“ už dítě neodradí od hry tím, že je plněn pískem. Pokud výrobek spadá pod obecné vymezení hračky, aniž by šlo o některou ze zvlášť upravených výjimek, je logicky navazujícím krokem posouzení shody daného výrobku s příslušnými bezpečnostními požadavky na hračku. A jsou-li tyto splněny, lze výrobek opatřit potřebným značením a dokumentací.
15. Žalobkyně byla kontrolována v pozici distributora, jehož právní odpovědnost je v daném kontextu slabší než u výrobce či dovozce hraček, jak vyplývá z § 13 odst. 9 věty první zákona o technických požadavcích. Proto byly žalobkyni vytýkány pouze zjevné nedostatky, tj. absence řady povinných údajů na distribuovaných hračkách.

Ústní jednání soudu

16. Při jednání soudu dne 7. 12. 2022 zmocněnec žalobkyně odkázal na žalobu s tím, že bere žalobu zpět co do požadovaných nákladů na vypracování znaleckého posudku, který nakonec nebyl zadán. Spor je především o to, zda kontrolované výrobky mají nést označení hračky, či nikoliv. Kontrolované výrobky však nesplňují technické normy pro hračky, a proto nemohly být jako hračky označeny. Dále zmocněnec navrhl provést k důkazu tři vzorky výrobků, které za tím účelem zakoupil. Tyto vzorky nejsou shodné s kontrolovanými výrobky, ale je možno jimi demonstrovat, že se typově shodné výrobky běžně prodávají. V konečném návrhu zmocněnec mimo jiné uvedl, že udělená pokuta je nepřiměřeně vysoká a navrhl soudu, aby ji přiměřeně snížil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Pověřená pracovnice žalované při jednání soudu odkázala na dosavadní vyjádření, žalobou napadené rozhodnutí a zejména na nařízení vlády č. 86/2011 Sb., a to k otázce, zda se jedná o hračky, či nikoliv. Výrobky nenesly označení, že se o hračky nejedná, pouhé upozornění na prodejně není dostatečné.
18. Soud podle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neprovedl dokazování ohledáním tří vzorků výrobků zakoupených zmocněncem žalobkyně pro nadbytečnost, neboť se nejednalo o vzorky kontrolovaných výrobků, a navíc vzhled kontrolovaných výrobků je ve věci nesporný.

Posouzení věci soudem

19. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
20. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobkyni připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které „[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobkyni doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do 22. 5. 2019. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k žalobním bodům, které žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce nově vznesla až při jednání soudu dne 7. 12. 2022, a které spočívaly v tvrzené nepřiměřenosti výše stanovené pokuty a návrhu na její snížení podle § 78 odst. 2 s. ř. s.
22. Základem sporu mezi stranami je to, zda vystavené výrobky splňovaly definici hraček, a nebyly tak řádně označeny, či zda se o hračky nejedná, a proto jako takové nemusely být označeny.
23. Skutková zjištění, která mají odraz i ve správním spise, jsou mezi stranami nesporná. Žalobkyně ve své provozovně Batavia, Pražská 9/9, Liberec, dle provedené kontroly dne 3. 4. 2018 nabízela k prodeji předměty označené jako textilní берушка velká, pavouček přívěšek, sovička přívěšek, ježatá kulička přívěšek, ještěrka přívěšek, slon přívěšek, panáček z příze malý přívěšek, panáček z příze velký přívěšek, textilní sova, textilní ještěrka, čertík přívěšek, textilní had, textilní želva velká, textilní želva malá, na kterých většinově absentovala upozornění, instrukce a bezpečnostní informace, stejně jako značka shody CE, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

typ série, sériové číslo nebo číslo modelu nebo jakýkoliv jiný prvek umožňující její identifikaci, jméno výrobce a dovozce, popřípadě jejich jména a příjmení, obchodní firmy, názvy, popř. ochranné známky, pokud je lze na jejím základě jednoznačně identifikovat, a dále adresa jediného místa, na kterých je lze jednoznačně identifikovat. V průběhu kontroly byla pořízena fotodokumentace, která je součástí protokolu o kontrole.

24. Soud konstatuje, že zákon o technických požadavcích a nařízení vlády č. 86/2011 Sb. jsou transpozicí směrnice o bezpečnosti hraček.
25. Podle § 2 odst. 1 věty druhá nařízení vlády č. 86/2011 Sb. pro účely tohoto nařízení se za hračku považuje výrobek navržený nebo určený ke hraní dětem mladším 14 let, včetně výrobku navrženého nebo určeného vedle hraní i k dalším účelům. Za hračky se nepovažují výrobky uvedené v příloze č. 1 k tomuto nařízení.
26. Podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 86/2011 Sb. se toto nařízení nevztahuje na tyto hračky:
 - a) vybavení pro dětská hřiště určená pro veřejnost,
 - b) hrací automaty, včetně automatů na mince, určené pro veřejnost,
 - c) dětská vozidla a vozítka se spalovacími motory,
 - d) parní motory pro hračky a
 - e) praky a katapulty.
27. Soud konstatuje, že podle čl. 2 odst. 1 směrnice o bezpečnosti hraček se tato směrnice vztahuje na výrobky navržené nebo určené, výlučně či nevýlučně, ke hraní dětem mladším 14 let (dále jen „hračky“). Výrobky uvedené v příloze I se ve smyslu uvedené směrnice za hračky nepovažují.
28. Soud zde upozorňuje na nesoulad nařízení vlády č. 86/2011 Sb. se směrnicí o bezpečnosti hraček v příloze I těchto právních předpisů. Zatímco výčet výrobků uvedený v příloze I je v nařízení vlády č. 86/2011 Sb. uveden jako taxativní („VÝROBKÝ, KTERÉ SE NEPOVAŽUJÍ ZA HRAČKY“), dle směrnice o bezpečnosti hraček je tento výčet demonstrativní („Seznam výrobků, které se zejména nepovažují za hračky ve smyslu této směrnice“). Normotvůrce chtěl v příloze I směrnice dle soudu demonstrovat příklady výrobků, které lze zaměnit s hračkou pro děti mladší 14 let, avšak nejsou hračkami, s tím, že mohou existovat i další podobné druhy výrobků, které definici hračky nesplňují, neboť nejsou určeny ke hře. Vzhledem k tomu, že právo Evropské unie má aplikační přednost, bude soud vycházet z deklaratornosti výčtu přílohy I uvedeného v nařízení vlády č. 86/2011 Sb., resp. i směrnice o bezpečnosti hraček. Ve vztahu k danému případu lze odkázat na bod 1 uvedené přílohy nařízení vlády č. 86/2011 Sb., podle kterého se za hračky nepovažují „Dekorativní předměty pro slavnosti a oslavy.“
29. Podle Vysvětlujících pokynů ke směrnici o bezpečnosti hraček vydaných dne 10. 2. 2016 Evropskou komisí, Generálním ředitelstvím pro vnitřní trh, průmysl, podnikání a malé a střední podniky, Spotřebitelské, environmentální a zdravotnické technologie [Ref. Ares(2016)1594842-04/04/2016, dále jen „Vysvětlující pokyny“, str. 16-17] „výrobek nemusí být určen výlučně ke hraní, aby byl považován za hračku, nýbrž může mít i jiné funkce. Za hračku se považuje například kroužek na klíče, k němuž je připevněn medvídek, nebo spací pytel ve tvaru hračky s měkkou výplní. ...Další příklady výrobků s dvojitou funkcí (dekorace dveří, kabelky nebo batohy ve tvaru zvířat s měkkou výplní, ...) jsou uvedeny v pokynu č. 11 ke Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

klasifikaci hraček určených pro děti starší nebo mladší 36 měsíců. Hlavním problémem této definice je pojem „ke hraní“ nebo „herní hodnota“. Pro dítě má herní hodnotu prakticky vše, to však neznamená, že všechny předměty spadají do definice hračky. Aby byl předmět považován za hračku pro účely směrnice, musí mu být herní hodnota dána záměrně výrobcem. Kritériem, jež je nutno uvážit, je prohlášení výrobce o určeném použití, jelikož se objevuje v samotném znění definice.... Má se za to, že důvodně předvídatelné použití je důležitější než prohlášení výrobce o určeném použití. Pokud výrobce označí výrobky v tom smyslu, že se nejedná o hračky, musí být schopen toto tvrzení doložit. Další orientační kritéria, která je nutno vzít v úvahu při klasifikaci výrobku jako hračky, jsou uvedena v pokynu č. 4.“

30. V uvedeném pokynu č. 4 [Grey zone problem: Is a specific product covered by the Toy Safety Directive 2009/48/EC or not?, ze dne 15. 10. 2015, Ref. Ares(2015)4435628 - 20/10/2015] jsou jako pomocná kritéria uvedena: místo prodeje, způsob balení a reklamy (tzv. cílová skupina výrobku), cena (hračky bývají levnější než sběratelské předměty), velikost, zda je výrobek umístován v dosahu dětí či nikoliv (např. nad dětskou postýlku).
31. Z výše uvedeného lze učinit následující obecné závěry. Výrobek může mít více funkcí současně a jediným kritériem není určení hlavního (ev. jediného) užití určeného výrobcem. Při úvaze, zda se jedná o hračku, se posuzuje mimo jiné to, zda design výrobku láká děti mladší 14 let ke hře. Mezi výjimky nespádající pod definici hračky patří předměty, které, byť jsou schopné svým vzhledem podnítit děti k tomu, aby si s nimi hrály, jsou ze své podstaty nebezpečné či nevhodné ke hraní, např. mají ostré hroty (šipky) či jsou jinak nebezpečné (repliky střelných zbraní), jsou křehké (dekorativní předměty), mají sběratelskou hodnotu (repliky historických hraček), jsou určeny primárně ke sportu (plavecké pomůcky), atd.
32. Z uvedeného však také plyne, že výrobek uváděný na trh Evropského unie může mít více funkcí, přičemž výrobek může být považován za hračku, ačkoliv funkce určená výrobcem je jiná. To znamená, že dekorativní předmět může být zároveň považován za hračku podle nařízení vlády č. 86/2011 Sb. a směrnice o bezpečnosti hraček, může-li jako hračka sloužit a nejsou-li důvody k tomu, aby za hračku nebyl považován. Z uvedené právní úpravy také plyne, že každý případ musí být hodnocen individuálně.
33. Na základě fotodokumentace založené ve správním spisu soud konstatuje, že všechny výrobky shora uvedené splňují svým provedením definici hračky, neboť barvami i vzhledem jsou zaměnitelné s hračkami běžně prodávanými v hračkářstvích. Vedle toho lze poukázat i na výrobek ještěrka přívěšek, na kterém je umístěno upozornění v angličtině, že výrobek není vhodný pro děti do 36 měsíců, neboť obsahuje malé části a hrozí riziko udušení. Z tohoto prohlášení je patrné, že sám výrobce deklaroval, že se jedná o hračku určenou pro děti starší 36 měsíců (k náležitostem upozornění viz část B Přílohy 5 nařízení vlády č. 86/2011 Sb.).
34. Žalobkyně v průběhu správního řízení doložila fotografie částí prodejny, na kterých jsou umístěny ručně psané cedulky „Zboží na prodejné je pouze dekorativní“ a dále předložila doklady od dodavatelů (faktury, jednotný správní doklad), v nichž je uvedeno, že zboží je dekorací.

35. Soud konstatuje, že nařízení vlády č. 86/2011 Sb. stanovuje podrobná pravidla pro upozornění významná pro rozhodnutí o koupi hračky, zejména pro jejich umístění na prodejním obalu či přímo na hračku, aby byla viditelná ještě před koupí (srov. § 11, přílohu č. 5 nařízení vlády 86/2011 Sb.). Uvedené prohlášení na cedulkách v provozovně, které žalobkyně předložila, není ani co do formy srovnatelné s požadavky na prohlášení výrobce o určeném použití a nemůže samo o sobě vést k závěru, že se nejedná o hračku, neboť se předmět posuzuje podle shora uvedených kritérií. V daném případě nabízené dekorativní předměty splňují definici hračky, a jedná se tak o výrobky s více funkcemi, tedy s funkcí dekorace a hračky.
36. Z tohoto závěru pak vyplývá důsledek sankčního postihu pro žalobkyni v dané věci, neboť v rozporu se svými povinnosti distributora stanovenými v § 7 odst. 1 nařízení vlády č. 86/2011 Sb. před dodáním hraček na trh neověřila, zda jsou opatřena označením CE v souladu s § 13 uvedeného nařízení vlády, zda jsou k nim přiloženy požadované doklady, upozornění, instrukce a bezpečnostní informace v českém jazyce podle § 11 uvedeného nařízení vlády, čímž zároveň porušila povinnost distributora stanovenou § 13 odst. 9 zákona o technických požadavcích jednat tak, aby zabránila distribuci stanovených výrobků, které zjevně nesplňují požadavky zákona, zejména výrobků, které nejsou opatřeny stanoveným označením a dalšími označeními. Při právní kvalifikaci jednání žalobkyně tedy žalovaná postupovala správně.
37. Pokud žalobkyně namítla, že se pro hygienickou závadnost a další vlastnosti nabízených výrobků nemůže jednat o hračky pro děti, soud upozorňuje na to, že se podle shora uvedeného právního hodnocení o hračky jedná. Z toho plyne jediný možný závěr, a to, že takové výrobky nemohou být uváděny na trh Evropské unie, nikoliv, že je žalobkyně nucena výrobky označit jako hračky.
38. K žalobní námitce, že žalobkyni by neměla být jako přítěžující okolnost přičítána nesoučinnost a okolnost plynoucí z porušení § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, neboť se žalovanou spolupracovala, dokládala podklady, které byly vyžadovány, a nabízela spolupráci, soud uvádí následující.
39. Podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu.
40. Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu je kontrolovaná osoba povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.
41. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že pokuta byla uložena jako úhrnná podle absorpční zásady ukládání sankcí při souběhu více přestupků – pokuta byla uložena podle trestní sazby pro závažnější přestupek [přestupek podle § 19a odst. 4 písm. b) zákona o technických požadavcích na výrobky, neboť mohlo dojít k poškození nebo ohrožení zranitelné skupiny spotřebitelů – dětí], k přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu bylo žalovanou přihlédnuto jako k přítěžující okolnosti.

42. Žalobkyně nijak nezpochybňuje, a vyplývá to i ze správního spisu, že ve stanovené lhůtě nijak nereagovala na přijaté opatření ze dne 3. 4. 2018 zachycené v úředním záznamu Id. kód 251804030301301, se kterým byla seznámena dne 24. 4. 2018 a kterým jí bylo uloženo podle § 8 písm. c) kontrolního řádu zaslat nabývací doklady ke kontrolovaným výrobkům uvedených v tabulce kontrolovaných výrobků, a to do 10 dnů od seznámení se s úředním záznamem, tj. do 4. 5. 2018. Tím, že ve stanovené lhůtě žalobkyně nabývací doklady nepředložila, neposkytla potřebnou součinnost a dopustila se přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu.
43. Podle § 41 odst. 1 zákona o přestupcích byl ukládán žalobkyni správní trest za přestupek nejprísněji trestný, tedy přestupek podle § 19a odst. 4 písm. b) zákona o technických požadavcích. Podle § 40 písm. b) zákon o přestupcích je přítěžující okolností, pokud přestupce spáchal více přestupků, což je právě případ žalobkyně. Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o přestupcích, jestliže na spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu nahlížela jako na přítěžující okolnost.
44. Co se týká tvrzení žalobkyně, že žalovaná dříve postupovala při kontrole jiné provozovny Batavia odlišně, soud konstatuje, že toto tvrzení nebylo nijak prokázáno, přičemž i sama žalobkyně v žalobě konstatovala, že dokumentaci k dřívějšímu případu již skartovala.
45. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem I. dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. Současně soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. prosince 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu